

[Justitsministeren.]

har en hæderlig Sagførerstand — der er desto værre Undtagelser der som alle andre Steder —, men derimod tror jeg ikke, det er ganske rigtigt, at Konkurrencen mellem Sagførerne drives saaledes, at Priserne drives ned for det Arbejde, Sagførerne udfører. I de senere Aar har Sagførerne udarbejdet Priskuranter, som de anser det for en Ærespligt at overholde, og jeg tror derfor ikke, der drives nogen prisnedsættende Konkurrence.

Saaledes som Forholdene ligger her i Landet, har det længe været anerkendt, at det er paakrævet at faa en saadan Forandring i Forholdene, som dette Lovforslag indeholder, og der er nu tilvejebragt Enighed mellem tre Partier i det høje Landsting angaaende denne Sag. Jeg slutter mig derfor til Udvalgets meget ærede Ordfører, naar han anbefaler de foreliggende Ændringsforslag med Undtagelse af Ændringsforslag Nr. 3 til Vedtagelse.

Ordføreren (J. V. Christensen): Jeg skal kun overfor de Konservatives meget ærede Ordfører udtale, at det er dog ganske betegnende, at den eneste Henvendelse, Udvalget har faaet ude fra Befolkningen, gaar i Retning af ikke alene at faa denne § 4, men i Retning af at faa Paragraffen udvidet. Det tyder dog paa, at der — med al Respekt naturligvis for Sagførerstanden — ude i Befolkningen er et Ønske om at faa aabnet denne Adgang til at benytte de offentlige Kontorer til Udførelse af de Forretninger, der er præciseret i § 4. Min Opfattelse er ogsaa blevet støttet ved de Forhandlinger, vi nu i et Par Aar har ført i Udvalget, og under hvilke vi har hørt vægtige Indlæg fra Folk, som har Erfaring andetsteds fra, hvor man har haft en lignende Praksis, Indlæg, der viste, at denne har givet et meget godt Resultat. Det er jo ikke Meningen, at det skal være en gratis Retshjælp for ubemidlede: Det er rigtigt, som det er blevet sagt — jeg tror, det var den højtærede Minister, der sagde det —, at det er Meningen, hvilket ogsaa i hvert Fald her i Tinget hele Tiden har været en stærkt udtalt Mening, at man vilde søge gennem det, der her indføres, at tilvejebringe nogen Godtgørelse for de betydelige Merudgifter, der bliver ved Nyordningen, og jeg lægger Vægt paa, at dette sker.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes man bedst skal tilrettelægge dette Arbejde, har der været Ønsker fremme om, at man allerede paa nærværende Tidspunkt skulde fastsætte Taksterne for disse Forret-

ninger. Men jeg tror, det er rigtigt, som det blev udtalt, at man bør lade Administrationen overtage denne Fastsættelse, idet en Lovfæstelse af Taksterne vilde være vanskelig, bl. a. fordi Ændringer kan blive nødvendige ved forskellige Lejligheder, og saa maa der jo lovgives hver Gang. Jeg vil derfor gentage min Anbefaling af de af Udvalget og dets Flertal stillede Ændringsforslag og tilraade det høje Ting at stemme imod det af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 1 og den saaledes ændrede § 1, § 2, Ændringsforslag Nr. 2 og den saaledes ændrede § 3

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 4

vedtoges enstemmig med 54 Stemmer.

§ 4, saaledes ændret,

vedtoges med 54 Stemmer mod 10.

Ændringsforslag Nr. 5 og § 5

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Sluttelig gik man til:

Første Behandling af Indstilling angaaende Statsregnskabet for Finansaaret 1927—28.

Sagen sattes til Forhandling.

Ellinger: I Statsrevisionens Betænkning findes optaget en Kritik af Byggeriet ved Veterinær- og Landbohøjskolens store Udvidelse i Aarene 1918—26. Jeg vil begynde med at udtale, at det egentlig kun skyldes et Hovedstadsblads hensynsløse og sandhedsfordrejende Beskæftigelse med dette Spørgsmaal, at den Opfattelse har kunnet brede sig, at et Byggeudvalg har brugt Penge udover Forudsatningerne ved Lovens Udstedelse i 1918, saaledes at der er fremkommet en stor Overskridelse. Dette er saa meget mærkeligere, som det paagældende Blads Redaktør var Medlem af det Ministerium, under hvilket Loven blev givet, og senere har været Medlem af Folketingets Finansud-